

PREDIKAN-Långfredagen 2017

Jes. 53:1-12, 1 Kor.2:1-10,Markus 15:21-41

Korset

En människa, helt naken, hänger på ett kors. En bland många som avrättades av den romerska ockupationstiden. Vi har sett liknande bilder; korsfästa, upphängda, misshandlade människor, förnedrade in på bara kroppen av staten eller en för tillfället dominerande terrororganisation. Som varning och för att injaga skräck och fruktan i folket; skyldig eller inte spelar ingen roll.

Men han som hänger där i mitten på långfredagen *blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktdes för att vi skulle* *helas, hans sår gav oss bot. Han blev utestängd från de levandes land, straffad för sitt folks brott.*

När vi ser upp på hans plågade ansikte och sargade kropp ser vi inte bara honom utan vi ser också oss själva. Vår plåga, våra sjukdomar och våra synder. Hans lidande är vårt lidande.

Det borde ha varit du och jag som hänger där. Men det är han; Jesus från Nasaret. Vi bär på skuld, han är oskyldig.

Men här utspelar sig det tragiska drama som har följt människosläktet genom tiderna; någon blir ett offer, någon får ta på sig de andras ondska och skuld, någon blir plågad för att de andra ska känna sig bättre. Mobbningens logik, vårt eviga behov av en syndabock, någon att slå och sparka på för att slippa se oss själva och vårt eget elände.

Ingen av oss är rättfärdig. Men han är det. Här är det verkligen sant som profeten Jesaja skrev 700 år tidigare; *Min tjänare, den rättfärdige, ger rättfärdighet åt många och bär deras skuld.*

Inför honom kan jag göra mig hård och kall, som många av dem som såg honom hänga där den gången. En av dem som hade hört talas om honom men som säkert inte stod vid korset är en ung man som hette Saulus. Efter hans död skulle han bli en av dem som tog itu med Jesu efterföljare, de som till och med hade fräckheten att påstå att denne korsfäste hädare hade uppstått från de döda. Senare blev han kristen och fick heta Paulus. Han mötte den levande Kristus mitt under sin nitiska förföljelse av de kristna, och hela hans tvärsäkra övertygelse om de kristnas tokighet förbyttes i ödmjukhet. Inför korset, inför det som så många avfärdade som ett rättvist straff för en galen profet.

Och när han nu kommer resande runt till nya kristna församlingar för att berätta om sin nya tro erkänner han att han är en helt annan man än förut. Tidigare var han en fanatiker; med total övertygelse om att de som inte tror som han måste fängslas och kanske dödas. I vår tid har han skrämmande många efterföljare.

Men nu kommer han inte för att döma och låta Guds vrede drabba de otrogna, utan han kommer, osäker och rädd, för att berätta att Gud istället för att låta sin vrede drabba vår ondska och synd, har han låtit Jesus ta på sig alltsammans.

Det han kallar Guds hemlighetsfulla vishet. Den som världen inte kan förstå.

För inte är det lätt att förstå inte. Att Jesus ska behöva dö för våra synder. Så farligt kan det väl inte vara. Gud kan väl bara förlåta och försöka få oss att göra det goda och låta bli det onda. Jesus undervisade ju hela tiden om hur vi bör leva; vi ska vara goda och barmhärtiga, givmilda och generösa, vi ska inte strida och hämnas utan förlåta och vända andra kinden till, vi ska inte samla skatter på jorden utan samla skatter i himlen. Och så vidare.

Räcker inte det? Och som om inte undervisningen vore nog så visade ju Jesus hur mycket Gud älskar oss när han botade sjuka och förlät synder, när han bespisade 10000 med bröd och fisk och när han stillade stormen som höll på att dränka honom och hans lärjungar ute på sjön.

Men korset; detta fruktansvärda och otäcka lidande, denna förfärliga och utdragna kvävningsdöd inför hånfulla och spydiga människor som går förbi och njuter av att se honom totalt hjälplös och förnedrad. Varför?

Mänskligt sett handlar det ju om att Guds kärlek bemöts med hat; vi känner oss hotade och anklagade, vi står inte ut med förlåtelse utan gräns, och vi kan inte acceptera att en människa påstår att han är Guds Son. Han måste vara galen även om han var en stor och god profet.

Det som händer under timmarna Jesus hänger på korset visar oss också Guds perspektiv, hans mening och vilja med Jesus lidande och död.

Först själva korsfästelsen i sig; Jesus tar på sig vårt straff.

Sedan det som evangelisten berättar av detaljer;

Jesus blir erbjuden vin med galla, det var en bedövningsdryck som lindrade smärtan men också gjorde offret omtöcknat.

Jesus vägrar; han vill vara klar, medveten, utan flykt.

Anklagelsen som hängde på korset; Jesus från Nasaret, judarna konung. Ja han är det, men han är kung i ett rike som är större, ett rike för alla, som inte är av denna världen.

Också smädelserna om att han har hjälpt andra men tydligen inte kan hjälpa sig själv, är ett erkännande. Ja han kom inte för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många, så som han sade till sina lärjungar på skärtorsdagskvällen.

Och han har sagt att han är Guds Son, men Gud kommer inte och hjälper honom ner från korset. Inte därför att han hade fel utan för att Guds väg till fred och försoning med oss går genom korset. Han hänger kvar, klar och medveten, till sitt sista andetag.

Så mörkret som sänker sig ner över staden, i 3 timmar mellan 12 och 3. Det är ondskans, djävulskapets mörker, världens makter utkämpar nu sin dödskamp mot Guds kärlek och ljus. Och när ljuset och solen bryter fram igen upplever Jesus att han är helt ensam; utan Gud. Han ropar i ångest på sin Far, som han alltid levat så nära att de har varit ett.

Han är utlämnad som vi åt tomhet, meningslöshet och skräck. Så beskriver Markus hans sista minuter. Inför döden är han som vi; rädd och ensam.

Men när han är död visar Gud att Jesu lidande inte slutade i meningslöshet och mörker. Hans död är inte det definitiva nederlaget och beviset på att han hade misslyckats totalt.

När han är död brister förhänget i templet; det som skilde Guds helighet från oss; det som hängde framför det allra heligaste där Guds närvaro fanns. Nu är vägen öppen för alla, in till Guds hjärta. Och en försmak av de dödas uppståndelse händer också; man ser döda heliga män och kvinnor på Jerusalems gator.

Det får bli en romersk officer som avger den första bekännelsen till den korsfäste; *Den mannen måste ha varit Guds Son.*

Hans död kan besegra oss eller förhärda oss. Men den lämnar ingen oberörd.

Amen